

отъ негово то отмъщение изискватъ гнѣвътъ ти и рѣката ти, Найденовъ. Слѣдъ нѣколко деня, отечество то ни призовава на борба. Искашъ ли да отмъстишъ за бащата си? Обѣштай на отечество то рѣката си и животътъ си, и заклѣни се, че ще умрешъ за него.

Найденовъ, *(на коленѣ, обърнатъ къмъ смъртний одѣръ на бащата си.)*

Нека бѣде изпълнена волята ти! Заклевамъ се въ кръвьта му!

(Стая въ домътъ на Ола.)

ЯВЛЕНИЕ VII.

Илю, *(Самъ.)*

Бѣснота та на безсилието прави левътъ да плаче. Защо една лѣча на надѣжда неможе да блѣсне въ умътъ ми. Добрѣ направихъ че додохъ. Штомъ я вида, съмнение то бѣга отъ умътъ ми. Колко пѣти си казвамъ: възможно ли е да са се съчетали случайно обстоятелствата, въ които го хванаха? Погледамъ ли я въ очите, сърдцето ми казва: лѣжешъ се. Тя е невинна. У нея сърдцето плаче и то нѣма два начина да плаче. Скрѣбъта ѣ би ли могла инакъ така дълбоко да ме пронизва? Ако да не бѣше невинна бихъ ли могълъ така охолно да плача прѣдъ нея? . . . Ако това писмо можеше да ми даде нѣкоя надѣжда? Да си готовъ за всичко, да знаешъ, че трѣбова всичко да жертвовахъ, и да неможешъ ништо да сторишъ! Иде!

(Влиза Ола. Тя е облечена въ черно.)

ЯВЛЕНИЕ VIII.

Олга, Илю.

Илю.

Намѣри го!

Олга.

Колко отчаяние то е помрачило умътъ ми. То бѣше у мене. То бѣше на гърдите ми. И азъ го тръся